

Когато дойдохъ въ Букурещъ, то Раковски ми показа едно писмо, въ което му пишеха, че Стоянь е убиенъ въ 1865 година.

Въ 1866 г. азъ не можахъ да излѣза на Балкана, защото бѣхъ длъженъ да остана при Раковски. Х. Димитъръ, Караджата и Жельо преминаха съ 20 момчета. Презъ лѣтото войводитѣ се скарали, раздѣлили се на три чети и щѣли да избиятъ единъ другиго. Жельо отишелъ съ своята дружина въ Казанлъшкото; но билъ ударенъ отъ една потеря, изгубилъ едно момче, а самъ билъ нараненъ на гърба. Презъ есеньта тритѣ юнака се събрали изново; но Караджата се побоялъ да го не убие Х. Димитъръ или Жельо, и решилъ се да побѣгне въ Влашко. Когато Караджата дойде въ Букурещъ, то ми разказа за всичко подробно; разказа ми и Жельо. Хаджи Димитъръ не щѣше да ми разказва нищо, защото имаше голѣми майстори да го наговарятъ. Тия интриганти бѣха пакъ И. Касабовъ и И. Грудовъ.

Когато Х. Димитъръ дойде отъ Балкана, то азъ го посѣветувахъ да не седи въ Букурещъ, защото въ тоя градъ почти всѣкога има множество турски шпиони и мюфетиши; но той не послуша моитѣ съвети и затова презъ зимата, 1866 г., го затваряха два пжти въ тъмницата. Презъ пролѣтѣта се бѣше скаралъ съ Димитра Пехливанина, който до това време му бѣше най-вѣрниятъ другаринъ. Х. Димитъръ подговорилъ гореказания Михалъ Куртъооглу да убие Пехливанина. Единъ день, Х. Димитъръ и Михалъ отишли въ Табашката махала въ една кръчма и намѣрили Пехливанина. Михалъ дръпналъ пищова си и гръмналъ срещу Пехливанина; но единъ отъ кръчмаритѣ плесналъ пищова му отдоле и куршумътъ